

REFORMÁTUS HÍRADÓ

IX. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Íriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit

Templomi kiállítóterek Kolozsváron: közösségépítő a képzőművészet

Csak ember, szervezőkészség, na meg egy alkalmas tér szükséges ahhoz, hogy a református templomokban képzőművészeti kiállításokat szervezzenek, legalábbis ez derült ki, miután körbetelefonáltuk a kolozsvári egyházközségeket. Néhány egyházközség szerencsés ilyen tekintetben, hiszen rendelkeznek kifejezetten galériának épített helyiséggel, ám többnyire azzal gazdálkodnak az egyházközségek, ami van. Helyenként többszáz lépcsőfok választja el a gyülekezet tagjait az alkotásoktól, máshol pedig a templomba járók akarva-akaratlanul szembesülnek a munkákkal, hiszen azokat a templom előterében helyezik el. Van község, ahol a lelképásztor is verset mond a kiállítások megnyitóján, és vannak lelkészek, akik azért szerveznek kiállításokat, hogy a gyülekezeti teremben szervezett tevékenységek alatt képzőművészet vegye körbe a közösség tagjait. Abban a megkérdett lelkészek egyetértettek, hogy a kultúra terjesztése fontos, hiszen a kultúra erősíti, formálja a közösségeket.

RÉSZLETEK A 9. OLDALON

A Kányafő Galéria 22 tárlatot szervezett

A pünkösdi ember életéből

■ A Szentlélek kitöltetésének ünnepe a megújulásnak az ünnepe. A Szentlélek megjelenése által az ember életében minden megújul. Az ember, akit a Lélek megérint, teljesen átalakul. Nemcsak Jézus Krisztust követő lesz, hanem hitén túl, az élethez kapcsolódó tevékenységei is megújulnak, megváltoznak. A lelkében megújult ember megújítja környezetét is, beleértve az élet minden területét. A keresztyén élet igen fontos része egyebek mellett a zene, a képzőművészet, vagy az oktatás, hogy csak néhány területet említsünk.

A fentiek fényében szentelünk jelen lapszámunkban is külön oldalt a református oktatásnak, ismertetve a Kolozsvári Református Kollégium életének aktuális történéseit. A húsvéti lapszámunk kezdődött a kántorportré sorozattal, tekintettel arra, hogy a református egyházi életünk elengedhetetlen része az éneklet. Ebben a számban Kállay-Miklós Tünde kolozsmonostori református énekesvezérről készült interjú. Az egyház és a művészet viszonya az ősegyház óta állandó jelleggel változik. A kapcsolatot a 15. században csúcsosodott ki. Bár visszafogottan, a protestantizmusra jellemző puritán módon, de a reformációt követően is megmaradt az összefüggés. A 20. század vége óta Kolozsváron is egyre szorosabb az együttműködés. Külön körkép foglalkozik mellékletünkben a kolozsvári egyházközségek és a képzőművészet viszonyával. Ha az egyházközségek teret biztosítanak, netalántán mecénásokká válnak, a szó legnemesebb értelmében, akkor a képzőművészet is új hatás éri pont a lélekben megújult ember alkotta közösség által.

Remélve, hogy a Szentlélek megtermékenyíti hitünket, és ez kihatással lesz életünk más területére is, várjuk a Szentlélek kitöltetésének ünnepét, pünkösödöt, és a mennyei tüzet, hogy ez ne csak ünnep, hanem hitbéli valóság legyen mindannyiunk számára életünk minden területén.

Dr. Bibza Gábor
esperes

Kállay-Miklós Tünde: A kántori szolgálat állandó, rendszeres és tartós kapcsolat a gyülekezettel

Könnyű dolga van az újságírónak, ha interjúalanyát már gyerekkorától ismeri, mint például jelen cikk írója Kállay-Miklós Tünde karnagyot, kántort, igazgatóhelyettesét. Az interjú során természetesen nem annyira a kolozsvári zenelíceumban együtt eltöltött évekre, hanem sokkal inkább arra összpontosítottunk, ami azután történt e sokoldalú, ám szerény és munkáját mindig lelkiismeretesen végző személyiség életében. Miután az interjú létrejött,

Kállay-Miklós Tünde azt írta nekem: „borzasztó öregnek éreztem magam tőle, mert minden érdekes húsz és harminc éve történt”. Még ha így is lenne, Kállay-Miklós Tünde büszke lehet arra, amit elért: mindig ott volt, ahol szükség volt rá, és válogatás nélkül elvégzett minden feladatot, amit Isten vagy világi hatalmasságok ráruháztak. Tette mindezt mosolyogva, kedvesen, udvariasan. Követendő példa lehet mindannyiunk számára.

A zenelíceum egyik új zongorájával 2018-ban

NAGY-HINTÓS DIANA

– Hogyan és milyen körülmények között kezdte el kántorkodni?

– A nyolcvanas évek vége felé voltak az első alkalmak. Akkor helyettes kántorként ugrottam be néhányszor a Kakasos templomba. 1989 szeptemberétől férjemet székelyudvarhelyi segédlelkészként a Bethlen negyedik gyülekezet beindításával bízták meg. Nem rendeltek mellé kántort, így – tanárként nem kis kockázatot vállalva – én lettem a kántora. Hálás munka volt, lelkes gyülekezet. Kiverték az elválasztófalat egy parasztház két szobája között. Az egyik szoba rózsaszínűre volt meszelve, a másik zöldre, a bútorzatot támla nélküli lócák alkották, ennek ellenére a gyerekek általunk előkészített karácsonyi ünnepélyén a szószék lépcsőjén is ültek. A kilencvenes évek elején többnyire akkor kántorizáltam huzamosabb ideig, amikor „örsgérváltás” volt, és nem került azonnal kántor.

ROHONYI D. IVÁN/ARCHIV

FOLYTATÁS A 8. OLDALON

Kállay-Miklós Tünde: a kántori szolgálat állandó, rendszeres és tartós kapcsolat a gyülekezettel

FOLYTATÁS A 7. OLDALRÓL

Ugyanez történt új gyülekezetünkben, a kolozsmonostori gyülekezetben is. Nehezen került képzett kántor, majd ha került, nem sokáig tartott ki a hétvégi elfoglaltságot követelő szolgálatban. Akkoriban, 1996 és 2000 között a jelenlegi gyülekezeti termünket használtuk templomként, vasárnap délelőttönként két istentisztelet volt, és persze délután is még egy. Talán ezért is történt, hogy mindegyre új kántor után kellett néznünk. Ilyenkor mindig én ugrottam be, és valahogy úgy alakult, hogy megszerettem, egy idő után már nem is kerestünk más szolgálattevőt. Kisebbségi megszakításokkal közel 30 éve orgonálok a templomban, jövőre lesz 20 éve, hogy vezetem a jelenlegi gyülekezeti kórust.

– Milyen tapasztalatokat szerzettél kántorként az évek-évtizedek során?

– Azért vagyok leghálásabb a kántori szolgálatomnak, mert ez jelenti az állandó, rendszeres és tartós kapcsolatot a gyülekezeti tagokkal, a gyülekezeti munkával. Egyéb elfoglaltságaim miatt az utolsó időben nemigen sikerül egyéb gyülekezeti munkákban részt vennem, ezért ez lett az én kapcsolódási pontom a gyülekezethez.

Kedves tapasztalatom és emlékem az 1997-es „új” énekeskönyv bevezetése, melyre nagy gondot fordítottunk, vasárnapként szabályszerűen tanultattuk az énekeket istentisztelet előtt. Nagyon elégedett vagyok azzal, hogy milyen szépen sikerült elsajátítanunk a zsoltárok ritmusát, és milyen sok új éneket sikerült megtanulnunk az általános értékesebbnek tartottak közül. Mindent együttvéve, mondhatom, hogy sikeresen vezettük be és használjuk, már nem tartjuk újnak az 1997-es énekeskönyvet.

– Mennyire segítette a kántori munkában a zeneakadémiai végzettséged?

– Soha nem voltam főszakos zongorista-orgonista, ezért

mai napig úgy érzem, hogy nem megy könnyedén az orgonajáték, és hogy túl sokat ütök mellé még mindig. Őszintén tisztelem és csodálom azokat a kántorokat, akik zenei alapképzés nélkül, pár év alatt, magánúton sajátították el az orgonálás tudományát. A zeneakadémiai végzettség természetesen segítségemre van más téren, talán leginkább a kórusvezetésben.

Hazafelé megállás nélkül zeng a nóta

– Jelenleg is kántorkodsz, vagy csak az egyházközség kórusát vezeted?

– Jelenleg is orgonálok. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy három lányom közül ketten hozzávetőlegesen tizenkét éves koruk óta besegítenek. Zeneiskolába jártak ők is, ráadásul egyikük zongorista. Nagyon korán, nagyon ügyesen tudtak játszani, azóta is büszke vagyok rájuk. Talán elmondhatom itt azt is, hogy egy-egy kis plusz zsebpénzzel honoráltam a segítségüket, lehet, ezért is voltak kitartóak. Mai napig megosztjuk az orgonálást. Évekig átvettük egymástól a kíséretet úrvacsoravétel alatt, hogy ne hallgasson el az orgona. Most, hogy már nem laknak otthon, ez nehezebben megoldható. Ezzel együtt a szívemhez a kórusmunka talán közelebb áll. És ha nem a kórusmunka, akkor a kórustagok, akiknek java húsz éve énekel együtt, a keddi fél 7 mindannyiunk fejében és lelkében azonosult a kórusprózával. Meghiitt, kedves és kitartó közösség, szegényebb lennének nélkülük. Kissé olyan, mint a család: együtt vagyunk jóban-rosszban, örömben-gyászban. Megvan a „kórussezon” kialakult rendje. Szeptember végén – október elején kezdünk. Az ősz folyamán majdnem minden évben ellátogatunk egy Kolozsvárhoz közelebbi gyülekezetbe. Karácsony szombatján mindig zenés istentisztelet tartunk, ahol jóformán csak énekelünk. Imahétén mindig ötször szolgálunk. Éveken keresz-

Kállay Tünde 2017-ben átveszi az EMKE Nagy István-díját az erdélyi magyar kórusmozgalomban, a magyar közösség érdekében kifejtett több évtizedes, kiemelkedő művészi és kiváló, önzetlen oktatói tevékenységéért

tül tartottunk nagypénteki passió-s istentiszteletet, sok-sok énekléssel. Aztán énekelünk húsvétkor, pünkösdkor, el szoktunk menni a Szentháromság napi kórustalálkozókra, minden tavasszal többnapos kirándulást szervezünk kötetlenebb összejövetelt, ahol egy kis kínálgatás mellett népdaléneklésre, nótázásra is sor kerül. Mindig boldogan állapítom meg, hogy énekelni szerető emberek alkotják a kórust. Egyformán nagy szeretettel és odaadással fújjuk a zsoltárt és a népdalt. Ez nekem nagyon jó érzés! Kirándulásokon kérni szoktam, hogy gyülekezeti szolgálat előtt, odafelé úton ne daloljanak, hogy nehogy berekedjenek. Ezt nagyon fegyelmezetten tiszteletben tartják. Hazafelé azonban szinte megállás nélkül zeng a nóta. Én már el sem tudom képzelni, hogy másképp is lehetne!

Egy pár statisztikai adat: jelenleg kb. 30-an énekelünk, 20 év alatt 80 művet tanultunk, és 40 gyülekezetben szolgáltunk. A számok magukban száraz adatok, de a valóságban összekötnék bennünket.

– Mit ajánlasz fiatal kántoroknak, hogyan álljanak hozzá ehhez a pályához?

– Semmit nem szeretek ajánlani a fiataloknak, mert változnak az idők, és nem vagyok meggyőződve róla, hogy ma is helytálló a tapasztalatom. Én most úgy érzem, hogy lelkészfeleségként azért könnyebb kántori szolgálatot teljesíteni, mert a lelkészcsalád napi, heti és pláne hétvégi programja az istentiszteletekhez idomul. Ezt egy más foglalkozású társ mellett talán nehezebb. Egy biztos: nem kimondottan családbarát munkaprogram.

A zeneiskola az én „templomépitésem”

– Nagyon fiatalon mentél férjhez, a férjed lelkész. Milyen elgondolásaid voltak arról, hogy papfeleség leszel? Az évek-évtizedek során beigazolódtak ezek a kezdeti elgondolások?

– Nem volt különösebb elgondolásom róla. Én egy férfit szerettem meg, és bármilyen hivatása lett volna, abban követtem volna. Ezért a papfeleségipapnéi mivoltomat mindig az éppen aktuális igények és lehetőségek szerint éltem meg. Kisgyerekek és nagyon sok energiát követelő saját hivatásom teljesítése mellett kevésbé, de voltak évek – például a templomépités ideje alatt –, amikor nagyon nagy lelki és fizikai energiáfordítással. Lehet, hogy ez elsősorban abban állt, hogy legnagyobb részt magamra vállaltam a családot. Úgy érzem, már ez is jelentős papnémunka. De említettem a sok-sok vendégfogadást is. Talán jó is, hogy nem voltak túl konkrét elgondolásaim, mert mindegyre úgysem tudtam volna felkészülni. Ezért visszatekintve sem a terveim beigazolódását, sem pedig csalódást nem érzek. Minden pont

így volt szép és jó! Nagy odaadással és szeretettel végeztem. Biztosan így kellett lennie.

– Közben zeneiskolai tanár és igazgatóhelyettes lettél egykori Alma Materedben...

– A zeneakadémia elvégzése után mindössze fél évig tanítottam éneket a felsőboldogfalvi általános iskolában. Azért csupán ennyit, mert utána szülési szabadságra mentem. 1991-ben sikeresen versenyzőként a kolozsvári zeneiskolába, azóta ott tanítok, és immár 12 éve igazgatóhelyettes vagyok. A férjem szerint ez az én „templomépitésem”. Mióta ez zajlik, visszakapom a kolozsmonostori templomépités alatt az otthoni munkák alól való mentesítésben nyújtott segítségemet.

– Melyek az elmúlt két-három évtized fontos változásai szakemberként (tanár, karnagy, kántor), illetve magánemberként?

– Úgy érzem, „hőskorban” éltük a fiatal éveinket. Az 1989-es változások után szép lehetőségek nyíltak az azelőtti tudatosan elsorvasztott egyházban és a zeneiskolában egyaránt. A lehetőség kihasználása természetesen sok munkával járt, de hálás vagyok, hogy építő munkát végezhetünk a szó szoros és átvitt értelmében egyaránt. Hálás vagyok azért is, hogy megért egymás mellett a család és hivatás, ami nem volt mindig könnyű, de egyikről sem mondtam volna le a világ semmi kincséért!

Elmesélek egy történetet. Egyik lányunk esküvőjére készültünk. Szervezési okokból úgy nézett ki, hogy más helységben kellene tartani a templomi esküvőt. Azt kérdezte erre a lányunk: „És akkor a kórusos néni nem lesznek ott az esküvőmon?” Az esküvő végül a mi templomunkban volt. De hálás maradok a lányunknak ezért a visszajelzésért. Számomra azt jelenti, hogy ők is családjuknak érzik a gyülekezetet. A gyülekezet pedig az évek során számtalan jelét megmutatta annak, hogy ők meg maguknak érzik a lányainkat, unokáinkat. Köszönet érte minden érintett felénk.

A karnagy szerepében

Templomi kiállítóterek: közösségépítő a képzőművészet

SARÁNY ORSOLYA

Szociológiai kutatás témája is lehetne, amit az utóbbi évtizedekben bárki megfigyelhetett: tájainkon, így Kolozsváron is az egyházak tevékenysége nagyon sokoldalúvá vált, a lelkészek és családjaik, segítők egyben ifjúsági vezetők, tábor szervezők, vendégfogadók, sokféle segítő társadalmi munkát is végeznek gyülekezeteikben. Most ezek közül a kultúraszervező kezdeményezéseket vesszük górcső alá, feltérképezve a református templomok kiállítótereit.

Kolozsvárnak összesen tizenkét református egyházközsége van, mindegyik lelkipásztort felhívtuk az elmúlt hetekben arról faggatva őket, van-e az egyházközségben olyan tér – a templom egy kisebb, vagy ha szerencsésebb az egyházközség, akkor nagyobb zuga, gyülekezeti terem stb. – amely alkalmas képzőművészeti kiállítások befogadására. Voltak lelkészek, akik igennel válaszoltak, velük főleg az eddig szervezett kiállításokról, emlékezetes pillanatokról beszélgettem, mások félig igennel, félig nemmel válaszoltak, velük a nehézségekről diskuráltunk, míg azon lelkészeket, akik sajnos nem tudnak kiállításokat szervezni, arról faggattam, miért is fontos az egyháznak a kultúraterjesztés felvállalása. Persze voltak olyanok is, akik elzárkóztak a válaszadástól.

Mikor Kolozsvárnak nem voltak kiállítóterei, az egyház épített

Vannak templomok, amelyekről kolozsváriként természetesen tudjuk, hogy rendelkeznek ilyen terekkel, mint a Farkas utcai templom, az alsóvárosi (Kétágú) templom, a hidelvei, a törökúti vagy éppen a Pata utcai Fehér templom.

– Az egyházközség temploma zenei fesztiváloknak, kórus-találkozóknak, könyvbemutatóknak, fotó-, és képzőművészeti tárlatoknak ad otthont. Felmérül a kérdés, hogy miért szervez az egyházközség kiállítást. A keresztyén egyház és az európai kultúra elválaszthatatlan egymástól, ha az egyház bezárkózik, elzárkózik a társadalomtól és az abban megnyilvánuló kultúrától, akkor szegényebb, fundamentalistább lesz. A kultúra pedig a maga rendjén egyház nélkül teljesen felhígulhat és elveszítheti értelmét – nyilatkozta megkeresésünkre Bibza Gábor esperes, a Kolozsvár-Törökúti Református Egyházközség lelkipásztora.

– Jelenleg azonban, mivel a templom felújítás alatt áll, nem használható ez a gyülekezeti tér – közölte a lelkipásztor.

Szóllósi János szerint a kiállításoknak az a pozitív hozadéka, hogy a különböző gyülekezeti tevékenységek során egy képzőművészeti tárlat veszi körbe a gyülekezet tagjait, a résztvevőket, ami a gyerekfoglalkozások alatt kiemelten fontos. „Ha látják a képeket, szobrokat, lehet nekifognak nekik is rajzolni, gyurmából ezt-azt formálni. Ennek hatására megszerethetik a képzőművészetet, bujkáló tehetségek kerülhetnek a felszínre”, jegyezte meg.

– Ezeknek a tárlatoknak közösségépítő, közösségformáló hatása van, szép, hasznos és lelki értékeket adnak. Negatív hatásuk nincs is – tette hozzá.

A belvárosi, Farkas utcai templom is ismeretes tárlatairól. Fazekas Zsolt lelkipásztor el-

ahol szobrászati tárlatokat szervez a galéria és állandó kiállítás-ként az egyházközség gyűjteménye is megtekinthető. A Kányafő Galéria fennállása óta 22 tárlatot szervezett a nagyközönség számára – mesélte Bibza Gábor.

Bujkáló tehetségek kerülhetnek felszínre

De nem csak Törökútvágyon épült kiállítóter, Szóllósi János, a hidelvei egyházközség lelkipásztora elmondta, náluk presbiteri határozattal hozták létre 2005-ben kiállításra alkalmas teret, mivel akkor kevés olyan tér volt Kolozsváron, amelyet galériaként is lehetett működtetni. Azóta számtalan kiállítás díszítet-

mondta, a templomban mindig is voltak kiállításra alkalmas teretek, de a felújítás óta ezek bővültek, jelenleg a sekrestye, a fölötté kialakított két tér, valamint a kerengő alkalmas kiállítások szervezésére. A templomnak állandó tárlata is van Kós András faszobraiból.

A lelkipásztor elmondta, gyakran vannak kiállítások a templomban, ám ezeket nem ők szervezik. „Az emberek tudják, hogy vannak ezek a tereink, ők szervezik a tárlatokat, mi csak befogadjuk”, mondta. Ilyen érdeklődő-szerveződő kiállítás az Apáczai-líceum képzőművészeti osztálya is, diákjainak már évek óta látható tárlata a templomban a Kolozsvári Magyar Napok alatt.

az irodalmi összeállításokkal egybekötött kiállításokat emelte ki. Mint mondta, többször szerveztek tematikus kiállításokat, feldolgozták már Trianont, Ady istenes verseit vagy éppen Áprily költeményeit. Ezekre a rendezvényekre a gyülekezet tagjai a témakörhöz illő verseket válogatnak, míg Felházi Lenke felkér különböző művészeket, hogy ugyanabban a tematikában készítsenek, hozzanak munkákat. Ezeknek a kiállításoknak a megnyitóján nemcsak igehirdetés van, hanem az összegyűjtött verseket a gyülekezeti tagok elszavalják, néha maga a lelkipásztor is csatlakozik a szavalókhoz, és a kórus is fellép.

Kerékgyártó Zsolt, a felsóvárosi egyházkerület lelkésze ta-

éve olykor kiállításokat szoktak szervezni. „Többnyire vándorkiállítások voltak nálunk, Gy. Szabó Béla és Kovács András tárlatai például. Úgy gondolom, hogy ezt a lehetőséget is ki lehet aknázni, hiszen a kultúrának is közösségformáló ereje van. Nem ez a prioritás, de mindenféleképpen támogatni kell”, mondta Kozma András tövidéki lelkipásztor.

Adorjáni László, az alsóvárosi egyházközség lelkésze arról tájékoztatott: nincs kiállítóterük, a gyülekezeti terem kicsi és sötét, de kicsit mégis van, hiszen a templom keleti tornyában látogatható a Hóstát emlékkiállítás. A 2012-ben megnyitott állandó tárlat a Hóstát lebontását mutatja be, a hóstátinak állít emléket.

– Az alsó szinten konyhát és szépszobát rendeztünk be, az emeleten pedig Feleki Károly Hóstát lebontását ábrázoló képei láthatóak. Ezek a képek szemléltetik, magyarázzák, mi is történt a hóstátiakkal. A kiállításához tartozik Csép Sándornak a lebontásról készített dokumentumfilmje is. A városvezetés már régóta ígéri egy Hóstát-tájház kialakítását, ahova a kiállítás átkerülhetne, de ez még nem készült el, és a közeljövőben nem is fog – mondta el Adorjáni László.

A kolozsváriak körében múzeumnak tisztelt állandó kiállítás személyzet hiányában nem látogatható állandóan, csak irodaidőben, istentisztelet után, vagy előzetes bejelentkezést követően lehet megtekinteni.

– Ha elköltözne a Hóstát-kiállítás, akkor sem biztos, hogy szerveznénk tárlatokat, nem minden gyülekezeti tag szeretne többszáz lépcsőfokot megmászni a képekért – jegyezte meg viccesen Adorjáni.

Hasonlóan „alkalmatlan” kiállítótere van a kerekdombi egyházközségnek is, ott ugyanis a templom előterét használták párszor képzőművészeti kiállítások megszervezésére, mondta el Fazakas Csaba Árpád lelkipásztor. „Nem erre volt ez a tér kitalálva, vannak ennél ideálisabb helyek is, de alkalmasnak bizonyult tárlatok szervezésére”, fogalmazott. A kiállítások mindig jó kezdeményezésnek bizonyultak, amelyeket örömmel fogadott a gyülekezet.

Amikor a legemlékezetesebb kiállításról kérdeztem, Fazakas Csaba Árpád elismerte, mióta másfél évvel ezelőtt Kerekdombra került, azóta nem tartottak ott kiállítást, ő sem lépett annak érdekében, hogy legyenek ott tárlatok, de senki sem jelezte, jelentkezett, hogy szeretne kiállítani. „Megoldható lenne ez, csak ember és a szervezés hiányzik”, fogalmazott.

Vannak olyan egyházközségek is, amelyeknek nincs kiállításra alkalmas terem, mert a gyülekezeti terem sötét, kicsi, mert az egyetlen alkalmasnak mondható tér falain túl sok az ablak, így nem férnek el a képek. Ezeknek a gyülekezeteknek a lelkipásztoraik nem zárkóztak el attól, hogy kiállításokat szervezzenek, sőt támogatják a kultúraterjesztést, van ahol például irodalmi jellegű rendezvényeket szerveznek. Néha nem is feltétlenül a tér az akadály, az emberek hozzáállása a baj, hogy ennek még nincs hagyománya. Szerencsére, ahogy kiállítótereket, hagyományokat is lehet építeni.

Hóstát múzeumszoba a Kétágú templom tornyában

te a gyülekezeti terem falát, ezek nagyrészt, öt évvel ezelőtt bekövetkezett haláláig Lőrinc Lehel szobrász, pasztellművész, az egyházközség presbiterre szervezte, akár havi rendszerességgel. Művészként jártas volt a művészvilágban, nemcsak kiállításokat, de közönséget és vásárlókat is tudott hozni Hidelvére. Sajnos halála óta, mivel nem volt ki vállaltja a feladatot, a kiállítások gyakorisága csökkent, évente 2-3 tárlatot szerveznek. Voltak egyéni és csoportos tárlatok, iparművészeti kiállítások, a lelkipásztor azonban az EKE fotóklubjának tárlatait emelte ki, akik hűséges kiállítók náluk.

– Jelenleg azonban, mivel a templom felújítás alatt áll, nem használható ez a gyülekezeti tér – közölte a lelkipásztor.

– Az emberek Fehérgalériaként ismerik ezt a teret, a kiállításoknak nálunk már hagyománya van, igény van rá a gyülekezet részéről – fogalmazott a lelkipásztor, aki Ferenczy utóda.

– Ezeknek a tárlatoknak közösségépítő, közösségformáló hatása van, szép, hasznos és lelki értékeket adnak. Negatív hatásuk nincs is – tette hozzá.

A belvárosi, Farkas utcai templom is ismeretes tárlatairól. Fazekas Zsolt lelkipásztor el-

valy alakította át, újította fel a gyülekezeti terem úgy, hogy az alkalmas legyen kiállítások szervezésére is. „Úgy gondolom, hogy nekem is ki kell vennem a részem az erdélyi magyar kultúra műveléséből, kötelességemnek érzem, hogy helyet adjak az erdélyi magyar művészeknek, hogy bemutassam az ő munkáikat”, mondta a lelkipásztor. Jelenleg ebben a teremben egy időszakos kiállítás, Gy. Szabó Béla munkái láthatóak. A hagyatékok gondozója, Ferenczy Miklós nyugalmazott lelkipásztor ugyanakkor felajánlotta, hogy néhány Gy. Szabó Béla alkotást a gyülekezetnek adományoz, ebből állandó kiállítást szerveznének, közölte Kerékgyártó Zsolt. De nem ez lenne az első állandó tárlat a gyülekezetnek, a Kaskas templomként ismert felsóvárosi református templomban már van állandó kiállítás Gerely István plakettjeiből.

Amikor a lelkész szaval kiállítás megnyitón

– Ezután az időszakos kiállítás után újabbakat szeretnék szervezni, és helyi művészeket hívnék meg kiállítani, gyülekezeti szinten. Természetesen, úgymond egyházi munkáknak adnánk teret, olyan művészeknek, alkotásoknak, amelyek kötődnek a kereszténységhez, egyházhoz – sorolta a terveket Kerékgyártó Zsolt.

– Van is kiállítás, meg nincs is

A tövidéki református templom 1994-ben épült, azzal a kis teremmel együtt, amelyben 8-10

Búcsú a Kolozsvári Református Kollégiumtól

A Kolozsvári Református Kollégiumban az idén 47 diák ballagott, két 12. osztály végzett humán-teológiai és természettudományi osztályban. Három diák emlékezik most arra, mit jelentettek számukra a kollégiumi évek, az amerikai és németországi keresztszülői támogatások, milyen volt a kezdetben rettegett-gyűlölt, mára nosztalgiával emlegetett bentlakási élet. A kollégium maturanuszai számára még nem ért véget az ünnepségek sorozata: a tanulmányi és különdíjakat ők is az iskola általános évzáróján vehetik át.

Óriási segítség a keresztszülői támogatás

Iskolánknak számos külföldi – németországi, amerikai, magyarországi – támogatója van, akik évek óta ösztöndíjban, úgynevezett keresztszülői támogatásban részesítik a kollégistákat. Ők azok a külföldi magyarak, akik ott voltak az iskola kórusának koncertjein 1992-ben Amerikában, s annyira megtetszett nekik a kórus szolgálata, hogy azóta támogatják a Kolozsvári Református Kollégiumban tanuló diákokat.

Hasonlóan döntött egy kollégiumi látogatása során Sitta von Eckardstein bárónő is: elhatározta, családjával ő is támogatja ennek az iskolának a diákjait. A keresztszülői támogatás inkább a bentlakó diákok családjának jelent nagy segítséget, ezek közül is azoknak, akik nehezebb anyagi körülmények közt élnek, mert ebből fedezhetik a bentlakás költségeit. Rajtuk kívül viszont több olyan diák is részesül ebben az ösztöndíjban, akiknek kimagasló a tanulmányi teljesítményük és magaviseletük is példamutató. Mindenekelőtt viszont ahhoz, hogy valaki megkaphassa ezt az ösztöndíjat, pályázatot kell beadnia az iskola bizottságának, amelynek tagjai eldöntik, kik és milyen összegben fognak részesülni ebből az ösztöndíjból.

Családom számára is nagy segítséget jelent a keresztszülői támogatás. Mivel több mint 100 km-ről jöttem a kollégiumba, szüleimnek a bentlakás volt az egyetlen opció, az ösztöndíj segítette fedezni a költségek nagy részét. Kollégiumi éveim alatt végig részesültem ebben a támogatásban, amiért teljes mértékben hálás is vagyok. Az ösztöndíjban részesülő diákokkal minden félév végén beszámoló levelet küldtünk támogatóink-

nak a féléves tevékenységeinkről: versenyekről, kórusfellépésekről, iskolai tevékenységekről és féléves átlagunkról, valamint kifejeztük köszönetünket önzetlen segítségükért.

Az ösztöndíj nemcsak anyagi segítséget nyújtott, hanem biztatott és ösztönzött minket arra, hogy minél szorgalmasabban legyünk és részt vegyünk az iskolánk által szervezett tevékenységeken. A kollégium nyugodt tanulási körülményeket biztosított nekem az elmúlt négy év alatt, amiért mindig hálás leszek. Remélem, hogy nekem is lesz lehetőségem viszonzni a négy év alatt ebben az iskolában kapott segítséget.

Székely Dániel

A bentlakás közösséggé kovácsolt minket

Amikor a bentlakásról kérdezik a végzősöket, mindenkiben ambivalens érzések kavarnak. Egyfelől eszünkbe jut a sok kellemetlen élmény kilencedik osztályból, amikor visszaszámoltuk a napokat addig, amíg végre hazamehetünk, és amikor sokszor nagyon nehéz feladatnak tűnt a beilleszkedés. Ott van azonban a rengeteg boldog és felejthetetlen élmény, ami a szigorú szabályokon és intelmeken is túlmutat, és ami szoros közösséggé, egyfajta családdá kovácsolt minket. Együtt voltunk jóban és rosszban, együtt éltünk meg minden sikert és szívfájdalmat. Megtapsztaltuk, hogy a bentlakásban még a falnak is füle van, de ez nem minden esetben hozott negatív jelentést. Megtapsztaltunk közösségekben élni és áldozatokat hozni egymásért, legyen az egy fél szendvics vagy több órnyi odafigyelés. Végzősökként más szemmel nézünk vissza a bentlakásos éveinkre, és meglátjuk a szépet abban,

Mi azt tudtuk: nagy család vagyunk

amiben addig sehogysem tudtuk. Mert volt értelme minden szilenciumban eltöltött órának és a beszélgetéseknek is, amelyek aztán elterelték a figyelmünket a tanulásról. És nem volt hiábavaló egy szabály sem, mert nélkülk nem azok lennénk most, akik vagyunk. A kollégium bentlakása külön világ, és szerencsés mindenki, aki pár éven keresztül részese lehet. Senki sem távozik belőle úgy, ahogy megérkezett, de a legnagyobb ajándék mégis a sok itt kötött barátság. A kialakult közösséget legjobban talán Ottlik Géza szavai jellemzik: „De hát össze vagyunk kötözve, s még csak nem is úgy, mint a hegymászók vagy a szeretők, nem azzal a részünkkel, amelyiknek neve, honossága, lakcíme van, s tesz-vesz, szerepel, ugrál a világban, hanem igazából nagyobbik részünkkel vagyunk összekötözve, amelyik nézi mindezt.” Tehát a bentlakás kihívás, tanulság és ajándék is egyben. Ugyanúgy, ahogy az *Iskola a határon* szereplői, mi is megtapsztaltuk, miként nevelt belőlünk felelősségteljes és talpraesett felnőtteket. Határozottan és erős szívvel léphetünk ki iskolánk kapu-

ján, tudván hogy minden akadályt legyőzhetünk hittel és egymásban vetett bizalommal.

Varga Csenge

Mit jelentett számomra a Kollégium?

Sokszor elfelejtem, mennyire eltérő gondolatok fogalmazódnak meg az emberekben, amikor azt mondom, hogy a Kolozsvári Református Kollégium diákja voltam. A felnőttek többsége azt hiszi, hogy lekipásztör növendékek vagyunk, más iskolák diákjai úgy tekintenek ránk, mint kívülállókra, akik el vannak szigetelve a külvilágtól, míg barátaink csak annyit tudnak, hogy egy nagyvárosi iskolában folytatjuk tanulmányainkat. Ezen gondolatokkal szemben viszont mi csak azt tudtuk: nagy család vagyunk. És számunkra ez volt a legfontosabb.

Az itt töltött évek során számtalanszor elképzeltem, jobban mondván mindannyian elképzeltük, hogy milyen is lesz elballagni, elszakadni ettől a közösségtől, de az idő múlása egyszer sem tudatosult bennem teljes valójában. Mindig akadt vala-

mi figyelemelterelő tennivaló, és csak akkor eszméltem rá, hogy ismét eltelt egy év, amikor már virággal kezünkben sorfalat álltunk a ballagó diákok számára. Ebben az évben azonban már mi ballagtunk, és ahogy búcsút vetünk iskolánktól, tanárainktól és barátainktól, minden apró emlék éles képként jelent meg előttem. Azok az évek, amikor a kollégiumot tatarozták, az első igaz barátok, az első közös kirándulás, az első komoly büntetés, a kóruskiszállások és -versenyek, és még sorolhatnám. Mindezeket újra átélve nem volt könnyű száraz szemmel búcsúzni, de mivel tudom, hogy ide mindig hazajöhetek, sikerült ünnepként megélni azt a bizonyos napot.

Úgy vélem, a kollégium volt számomra az a hely, amely nagy gondviseléssel csemetéből termő fát nevelt, ami nem csak virágot fakaszt, de gyümölcsöt is terem. Most már „ember formám” van. Egy olyan emberé, akit nemcsak azért engednek ki a nagyvilágba, mert vizsgálta, hanem mert megtanulta, mit jelent a szeretet, gondviselés, kitartás és a hit. Ez pedig a kollégium mindenkori érdeme.

Astaliş Andrea

Viszlát, csodás mesevilág!

A Kolozsvári Református Kollégium *Halacska* óvodás csoportja május 30-án tartotta tanévzáró ünnepségét. A műsor népi gyermekjátékokból, népi gyermekdalokból, mondókákból és humoros versekből összeállított piacos játékkal indult. Vidámság, öröm, lelkesedés tündökölt minden gyerek arcán, a produkció nagy sikert aratott.

Ezután Csatári Erika tánc-tanárnő vezetésével a gyerekek csodálatos néptáncfűzérrel örvendeztették meg a szülőket és nagyszülőket, akik szünni nem akaró vastappsal hálálták meg a lelkes szereplők bemutatóját. A közönség meglepetésére, a kis halacska angol tudásukat is hozták, Burkhardt Imola tanárnővel fantasztikus

bemutatót tartottak. A ballagás pillanata következett. *Mesevilág*, Pintér Béla csodálatos dala szólt, miközben az óvónénik átadták a gyerekeknek a nagy szeretettel készített, névre szóló ballagási batyukat, majd az iskolába készülő gyerekek néhány versbe szedett gondolattal búcsúztak az óvodától. 29 halacska közül 24 mondogatta: „viszlát csodás mesevilág”, „hívogat az iskola”.

Jakab Erika és Vajas Erzsébet óvónénik szeretettel adták át Max Lucado *Értékes vagy* című könyvét a gyerekeknek, és hangsúlyozták: soha ne feledjék, mennyire értékesek. Végezetül szólt az útravaló: „Örömet találj mindabban a jóban, amelyet ad néked az Úr”, 5 Mózes 26,11.